

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: O. T., nar. X,
st. přísl. X
t. č. bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 6. 11. 2020, č. j. OAM-480/ZA-ZA12-D02-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení

mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti (dále jen „Dublinské nařízení“) je Chorvatsko.

II. Obsah žaloby

2. Dle žalobce žalovaný porušil v předchozím řízení ustanovení § 3 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, dále ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno. Rovněž bylo porušeno ustanovení § 25 odst. i) ve spojení s ustanovením § 10a písm. e) zákona o azylu, které nemělo být aplikováno a čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 Dublinského nařízení, neboť žalovaný nedostatečně zvážil aplikaci těchto ustanovení.
3. Žalobce své námitky konkretizoval tak, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost jeho předání do Chorvatska. Žalovaný se musí zabývat tím, zda přemístění žadatele o azyl do určeného členského státu není vyloučeno z důvodů existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v členském státu, které sebou nese riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (žalobce zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Azs 248/2014-24 a 9 Azs 29/2015-19). Závěry žalovaného o dané otázce pak musí mít oporu v aktuálních zprávách o fungování azylového systému v tomto státě a v dalších pokladech, které budou obsaženy ve správním spise (žalobce zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 229/2016-44). Dle názoru žalobce žalovaný těmto podmínkám nedostál, neboť jeho posouzení přijímacích podmínek chorvatského azylového systému je zcela formální a žalovaný jej využívá prakticky v každém svém rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření především uvedl, že žalobce žádné konkrétní námitky proti azylovému řízení v Chorvatsku nevznnesl ani v žalobě. Žalovaný je přesvědčen, že své rozhodnutí odůvodnil s ohledem na případ žalobce dostatečně. Žalovaný požádal Chorvatsko o převzetí žalobce, přičemž dne 29. 9. 2020 obdržel žalovaný informaci, že Chorvatsko uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Závěrem proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
6. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
7. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
8. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédnul i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
9. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08

(dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... *je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas.*“ Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

10. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007-34, bylo vysloveno, že „(...) *je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl.*“ V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) *je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.*“ Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů

(pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

11. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný), ostatně žalobce žádnou konkrétní argumentaci stran tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v podané žalobě neuvedl.
12. Soud proto nemůže přisvědčit žalobci v jeho obecném odkazu na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má taktéž za to, že žalovaný srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná.
13. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
14. Soud se dále zabýval žalobní námitkou, že se žalovaný dostatečně nezabýval zkoumáním existence systematických (přesněji řečeno systémových, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44, č. 3560/2017 Sb. NSS) nedostatků v zemi, kam má být předán žadatel o udělení mezinárodní ochrany za účelem posouzení jeho žádosti, čili otázkou posouzení aplikace čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Soud k věci uvádí, že k této problematice již existuje četná a nerozporná judikatura (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 - 38). Poukázat lze rovněž na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 - 28, dle něž *„v případě každého členského státu, který má být dle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, je nutné uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků a povinností správních soudů je zkoumat takovou úvahu správních orgánů z úřední povinnosti, přičemž pokud taková úvaha není podložena konkrétními důkazy nebo zcela chybí, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné, avšak tento závěr nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré v úvahu přicházející členské státy, která mohou být dle čl. 3 nařízení Dublin III příslušné k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu (...) Z čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III vyplývá, že Česká republika nesmí cizince do země se systémovými nedostatky předat. V případech, kdy je zřejmé či pravděpodobné, že přebírající země trpí systémovými nedostatky ve smyslu tohoto článku, je třeba se touto otázkou podrobně zabývat. Taková situace by zřejmě nastala například v případě předání cizince do*

Maďarska či Itálie. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že předání je i tak možné, je nutné, aby tento závěr výslovně vysvětlil. V případě většiny ostatních členských zemí Evropské unie však nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky, a proto postačí jen obecná úvaha, jak ji učinil žalovaný v projednávané věci. V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize. Například v rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech zn. C-411/10 a C-493/10, je konstatováno, že [z] přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.‘ Lze tedy dovodit, že dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.“

15. Soud k věci uvádí, že z obecně známých informací nelze dovozovat, že by Chorvatsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o mezinárodní ochranu, a že by tedy bylo namíste aktivovat článek 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Ani žalobce k žalobě žádné takové informace nedoložil a jeho tvrzení byla jen ve zcela obecné rovině.
16. Žalovaný pak vycházel z dokumentu dokument o situaci v Chorvatsku (Informace OAMP ze dne 16. 2. 2018), na jeho základě přitom zohlednil chorvatskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správním rozhodnutím, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu chorvatského azylového systému. Soud k věci uvádí, že tato zpráva byla k datu vydání napadeného rozhodnutí stará téměř 2 roky a nelze ji tudíž považovat za dostatečně aktuální. S ohledem na skutečnost, že se žalovaný zabýval též tím, zda nebylo ze strany mezinárodních organizací a institucí vydáno odlišné stanovisko, které by varoval před předáváním žadatelů do Chorvatska, nepovažoval soud tento dílčí nedostatek za tak zásadní, aby měl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ani žalobce přitom nekonkretizoval potíže, které by mu v Chorvatsku v souvislosti s řízením o udělení mezinárodní ochrany mohly hrozit.

V. Závěr a náklady řízení

17. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů

ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. února 2021

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.